

Sygn. akt V KO 58/19

POSTANOWIENIE

Dnia 8 sierpnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Stępka

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron
w dniu 8 sierpnia 2019 r.

w sprawie S.S.

wniosku skazanego o wznowienie postępowania
prawomocnie zakończzonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 18 listopada 2004 r., sygn. akt II AKa [...],
utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w P. z dnia 27 maja 2004 r., sygn. akt III K [...],
na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

**odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej
bezzasadności.**

UZASADNIENIE

Dnia 29 kwietnia 2019 r. do Biura Podawczego Prokuratury Krajowej wpłynęło pismo skazanego S.S., w którym złożył on skargę na prokuratora oskarżającego tego skazanego w sprawie prowadzonej przez Sąd Okręgowy w P. o sygn. akt III K [...]. Jak skazany zarzucił, prokurator wymusił zeznania obciążające skazanego na R.W., zeznającym w tej sprawie jako świadek. Skarżący podniósł, że prokurator w tej sprawie naruszył wyrażoną w art. 4 k.p.k. zasadę obiektywizmu, gdyż nie zbadał istotnych okoliczności w sprawie i oparł się na dowodzie, który został uzyskany w drodze przestępstwa. Pismo to zostało przekazane ostatecznie do Sądu Najwyższego.

W piśmie z dnia 5 lipca 2019 r., w odpowiedzi na zarządzenie wydane przez Przewodniczącego V Wydziału Izby Karnej Sądu Najwyższego żądające sprecyzowania, czy skazany wnosi o wznowienie postępowania w powyższej sprawie, S.S. przesłał pismo zatytułowane „wniosek”, w którym wyjaśnił, że zwrócił się do Prokuratury Krajowej w W. o wyjaśnienie, dlaczego jego skarga na działania prokuratora została przesłana do Sądu Najwyższego jako wniosek o wznowienie postępowania. Wezwany ponownie do sprecyzowania, czy w/w pismo należy traktować jako cofnięcie wniosku o wznowienie postępowania, skazany skierował do Sądu Najwyższego kolejne pismo, w którym zaznaczył, że w poprzednim piśmie jasno sformułował, o co mu chodzi i „nie rozumie tych nacisków o określenie mego wniosku jako wznowienia postępowania”. Podniósł także, iż do dnia dzisiejszego nie otrzymał pisma z Prokuratury Krajowej w sprawie popełnienia przestępstwa przez występującego w jego sprawie w charakterze oskarżyciela publicznego prokuratora.

Sąd Najwyższy stwierdził, co następuje.

Zgodnie z obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 r. przepisem art. 545 § 3 k.p.k. – dodanym ustawą z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2013 r., poz. 1247) – sąd odmawia przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania, bez wzywania strony do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku wynika jego oczywista bezzasadność. Co istotne i co należy wyraźnie podkreślić to fakt, że w trybie art. 545 § 3 k.p.k. sąd nie rozpoznaje merytorycznie wniosku i nie bada także jego zasadności pod kątem ewentualnych podstaw wznowienia. Natomiast wniosek taki podlega kontroli o charakterze *quasi* formalnym, pod kątem hipotetycznej możliwości wznowienia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 września 2015 r., II KO 49/15, OSNKW 2016, z. 1, poz. 5).

Odnosząc powyższe uwagi do realiów rozpoznawanej sprawy stwierdzić należy, że pierwsze pismo skazanego S.S. potraktowane zostało jako wniosek o wznowienie postępowania. On sam zdawał się jednak nie nosić z zamiarem złożenia takiego wniosku – co wynika z kolejnych dwóch przesłanych przez niego pism. Żadne ze skierowanych przez niego pism nie zawiera argumentacji, która pozwoliłaby na ustalenie, że wnosi on o wznowienie postępowania. Chociaż

przedstawia on w załączeniu do pisma dowody na poparcie faktu, że w sprawie miały miejsce okoliczności uzasadniające wznowienie postępowania w postaci tego, iż w związku z postępowaniem dopuszczono się przestępstwa, a istnieje uzasadniona podstawa do przyjęcia, że mogło to mieć wpływ na treść orzeczenia, ujęte w art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k., to jednocześnie zaistnienie tej podstawy wznowieniowej nie zostało przez skazanego w sposób wystarczający uprawdopodobnione w złożonym przez niego wniosku. Takiej roli nie spełniły wyciągi z trzech protokołów przeprowadzonych czynności dowodowych, wyrwane zupełnie z kontekstu i przedstawione bez opisu i wyjaśnienia, czego dokładnie dotyczyły te przesłuchania. Podkreślić też należy, że wniosek o wznowienie postępowania powinien zostać sporządzony przez profesjonalny podmiot, czyli adwokata lub radcę prawnego. Należy w nim także w sposób jasny wyrazić, czego domaga się wnioskujący. Takiego ustalenia, czy pismo jest wnioskiem o wznowienie postępowania nie powinien dokonywać organ, a osoba kierująca dane pismo do Sądu. Wypada jednak zauważyć, że nawet stwierdzenie, iż w związku z postępowaniem karnym dopuszczono się przestępstwa, nie jest wystarczającym warunkiem wznowienia postępowania, albowiem przyczyna wznowienia *propter falsa* zachodzi dopiero po ustaleniu przez sąd, że zostało popełnione przestępstwo w związku z postępowaniem i w dodatku mogło mieć ono wpływ na treść orzeczenia.

Wszystkie te okoliczności, oceniane w kontekście art. 545 § 3 k.p.k., przesądzają o oczywistej bezzasadności złożonego wniosku, który został potraktowany jako wniosek o wznowienie postępowania.

Powyższe fakty oceniane w kontekście art. 545 § 3 k.p.k., przesądzają o oczywistej bezzasadności złożonego wniosku o wznowienie postępowania. W tych okolicznościach Sąd Najwyższy postanowił, jak na wstępie.

Pouczenie:

W terminie zawitym 7 dni od dnia doręczenia niniejszego orzeczenia strona może złożyć zażalenie do Sądu Najwyższego

